

Arrest

nr. 81 929 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 2 juni 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.2. Op 4 oktober 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 3 juni 2010, ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.06.2010 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Uit het verslag van de arts-attaché van 28.09.2010 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het herkomstland, Armenië. Betrokkene kan reizen, maar de ondersteunende aanwezigheid van familieleden is aan te bevelen. De arts-attaché concludeert dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.

Wat de toegankelijkheid van de benodigde behandeling en opvolging betreft blijkt uit informatie beschikbaar in het administratief dossier (schrijven dd.25/05/2009 — professor Ara Babloyan van het Arabkir Joint Medical Centre in Jerevan) dat er in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen (inclusief de aandoening van betrokkene)

Wat betreft de aanbeveling tot ondersteunende aanwezigheid van familieleden blijkt uit de gegevens die betrokkene zelf verschaftte tijdens haar asielprocedure dat haar ouders, broer en twee zussen in Armenië verblijven. Bij deze zou zij alvast terecht kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Geografisch gezien is er geen beperking tot het verkrijgen van de noodzakelijke zorgen, aangezien betrokkene afkomstig is uit Jerevan, waar alle zorgen beschikbaar zijn (zie gesloten omslag)

Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert als enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht.

a) Art.3 EVRM. Verzoekster meldt uitdrukkelijk in haar verzoekschrift dat zij toepassing wenst te maken van artikel 3 EVRM (verbod op een onmenselijke of vernederende behandeling) ingevolge haar gezondheidstoestand en de absolute bescherming die zij vanuit humaan oogpunt verdient. Verzoekster vraagt daarom dan ook om een verblijf te bekomen teneinde haar ernstige aandoening te verzorgen volgens adequate en beschikbare medische hulp (E.H.RM 2 mei 1997, Df. Verenigd Koninkrijk; RvS, 5 oktober 1999, nr. 82.698, RDE N0 119: EHRM 19 mei 1994. Tanko t. Finland: EHRM 10 maart 1994, Nazarin, R. V 1994, afl. 53). DVZ haalt in haar beslissing slechts zeer summier, zij het één zin, aan dat verzoekster geen beroep kan doen op dit artikel, bovendien repliceert DVZ op geen enkele wijze op de aangehaalde rechtspraak.

b) Aard en ernst van de medische toestand. De ziekte van verzoekster vertoont, ongeacht de aard ervan een zekere ernst en vormt een reëel beleetsel voor de uitvoering van een verwijderingmaatregel (RvS nr. 76.446, 15 oktober 1998, onuitg.; BROUCKAERT, S., “Medische aspecten van het vreemdelingenrecht

en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, T. Vreemd. 2005, 196.). Uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat de ziekte in geval van terugkeer in snel tempo dreigt te verslechteren, al dan niet met een verhoogd risico op suicide en daarenboven gespecialiseerde zorgverstrekking noodzakelijk is voor verzoekster al dan niet gepaard gaande of regelmatige consultaties door een psychiater en zulks overeenkomstig de vereiste van continuïteit in de zorgverstrekking (Kort Ged. Brussel 14 augustus 1996, T Vreemd. 1996, 373.).

c) Beschikbaarheid van de medische zorgen. De beschikbaarheid van specifieke medische hulp voor de aandoening waaraan cliënt lijdt dient eerstens te worden beoordeeld in de context van de algemene gezondheidssituatie in Armenië. Uit bijlagen 2 kunnen we concluderen dat Armenië voor alle onderzochte criteria bv. health life expectance, burden of disease and morality edm... zeer ver onder het Europese gemiddelde blijft, en in vergelijking met 25 andere landen, zoals o.m. Oost Europese en ex-Sovjet landen, zeer ondermaats scoort. Uit bijlagen 3 kan er worden afgeleid dat er een grote inhaalbeweging vereist blijft in de algehele gezondheidszorg, aangezien de algehele gezondheidszorg nog steeds ondermaats is en ernstige schendingen van het humanitair recht schering en inslag blijft. Uit bijlagen 4 en 5 kan er onstuitbaar worden vastgesteld dat er zeer veel mensen die nood hebben aan medische zorg voor mentale aandoeningen deze noodzakelijke zorg niet krijgen ingevolge gebrek aan kennis, stigmatisering van de maatschappij, onmogelijkheid om beroep te doen op de geschikte diensten, ouderwetse aanpak van mentale ziekten, waarbij sociale en psychologische behandelingen niet eens aan bod komen, en waar enkel gewerkt wordt met medicaties. De beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst is niet reëel; is onzeker en zeer beperkt (RvS, 29 november 2000, nr. 91.152, RDE 2002 N° 119). Uit bijlagen 3 (p. 88-93) en bijlagen 6 blijkt tevens dat personen met mentale gezondheidszorg de meest kwetsbare leden van de maatschappij blijven. In het bijzonder wat de therapie van depressie betreft, is het probleem echter dat een dergelijke therapie louterweg niet bestaande is. De medische zorgen in het land van herkomst hebben immer geen aanvaardbare kwaliteit en verzoekster slaagt erin om aan te tonen, minstens maakt hij waarschijnlijk aan de hand van het hier boven gestelde dat in het land van herkomst de medische zorgen niet van een aanvaardbaar kwalitatief peil zijn (...). De medische zorgen in het land van herkomst zijn bovendien financieel niet toegankelijk voor verzoekster (...). Uit bijlagen 3 (p. 87-88) en bijlagen 7 (p. 14) blijkt tevens dat apotheken in Armenië geneesmiddelen mogen verkopen die op een door de overheid geplaatste lijst voorkomen. Voor bepaalde mentale ziekten zijn voornoemde geneesmiddelen gratis te verkrijgen, weliswaar op voorschrift van de behandelende arts. Er weze opgemerkt dat er in de praktijk deze medicaties zelfs onbeschikbaar zijn, of dat de patiënt deze zelfs met eigen middelen moet financieren, wat in casu financieel onmogelijk is voor verzoekster. Bovendien is de financiering van de psychiatrische zorg volgens de WHO onadequaat ten gevolge van de beperkte budgetten die beschikbaar zijn voor de gezondheidszorg in Armenië. Voorts mag er uit bijlagen 3, p. 91-92 en bijlagen 6 worden aangenomen dat de stigmatisering van mentale zieken een moeilijkheid blijft in Armenië, met dien verstande dat dergelijke kwetsbare personen worden verborgen door familieleden, met het vrees dat de zieke zal worden verstoten uit de maatschappij. Indien deze zieken toch worden opgenomen in het ziekenhuis, wat een zeer vrome wens blijft, is er geen terugkeer meer mogelijk naar huis, om reden dat hunner families hen weigeren om op te nemen. Dit kan worden bevestigd door prominente artikelen toegevoegd aan dezer aanvraag waarvan de Vrije vertaling luidt: Echter, wanneer men beslist om toch op zoek te gaan naar een behandeling, worden ze geconfronteerd met het feit dat een behandeling moeizaam te vinden is. De staatsinrichting is ontoereikend om de beschikbaarheid van gratis diensten voor kwetsbare groepen te garanderen en het medisch personeel vult hunner schraal loon met betalingen onder tafel te aanvaarden voor aler zij hun diensten verstrekken. De financiële middelen van de ziekenhuizen en instellingen zijn niet afdoende om zelfs de meest essentiële diensten te leveren of om gekwalificeerd personeel te betalen. Medicatie, indien al zelfs beschikbaar, is duur en zelf gemaakte medicatie is wijdverspreid" (zie bijlagen 9, p. 64). "De geestelijke gezondheidszorg in Armenië schiet schromelijk tekort, en de beschikbare zorg is slecht geïntegreerd in het primair zorgsysteem. Het huidige systeem concentreert zich op klinische zorg en een gebrek aan goed opgeleide sociale werkers en andere verstrekkers van geestelijke gezondheidszorg beperkt de mogelijkheid om ambulante zorg en zorg op gemeenschapsniveau te leveren" (bijlagen 10, p 123.). In bijlagen 11 op pagina 41 wordt tevens verwezen op de stelselmatige problemen bij het beheer van faciliteiten voor geestelijke gezondheidszorg, waaronder de ontstentenis van een staatsbeleid inzake geestelijke gezondheid, het gebrek aan effectief wetgeving, het gebrek aan standaarden en gedragsnormen voor personeelsleden van faciliteiten voor geestelijke gezondheidszorg en een gebrek aan financiering van dergelijke faciliteiten. Gelet op het voorgaande zal, een terugkeer naar het thuisland (en tevens een terugreis naar Armenië) leiden tot een verergering van de depressieve toestand waarin verzoekster zich op dit moment bevindt en verergering van zijn aandoening met een reëel risico op verergering, zoals hoger geschetst. Bovendien kan men enerzijds in Armenië niet beschikken over een aanvaardbaar kwalitatief niveau van

medische verzorging (RvS 7 mei 2001 nr 95 175) anderzijds bestaat er geen systeem van sociale zekerheid waarop verzoekster kan terugvallen RvS 18.03.1998. nr.32. 594,i. Er zal alleszins een miniem systeem van sociale zekerheid bestaan, maar dat voor verzoekster financieel ontoegankelijk is zoals eerder vermeld (RvS nr. 75,389, 22.07.1998 en RvS 01.06.1999. nr. 80.553). Een behandeling, een tolerante en stabiele omgeving zullen positieve effecten hebben op de gezondheidstoestand van verzoekster, de welk verzoekster niet beschikt in het land van afkomst. Verzoekster heeft nood aan een goede, stipte en accurate medische en psychotherapeutische begeleiding. De gezondheidstoestand is volledig afhankelijk van de medische behandelingen en ondersteuning die verzoekster in België verkrijgt alsmede de gunstige leefomstandigheden alhier. Duidelijk is dus dat verzoekster in België in elk geval aangewezen is op medische en psychotherapeutische verzorging die zij niet in die mate kan verkrijgen in het land van oorsprong. Zij wenst dan ook beroep te blijven doen op een degelijke opvolging van zijn gezondheid. Als de bevoegde Minister - per impossibile - en in strijd met het voorgaande, toch zou stellen dat men in Armenië wél de benodigde behandeling voorhanden is - quod non-, dan dient hij hiervan uiteraard het onweerlegbaar bewijs te leveren (R.v.S. 7mei2001, nr. 95.175, RDE 2002, n° 119), wat in casu niet gebeurd is.

d) Voortdurende aanwezigheid van familie of derden. Er is geen enkel familielid of derde persoon die in zijn land van herkomst die taak op zich kan nemen (RvS 27.07.2000 nr. 89.109, RvS 08.12.1993, nr. 45.191). De vigerende wetgeving schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Dat er sprake is van schending van de art. 2 en 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De bestreden beslissing bevat aldus allerm minst een voldoende motivering, op zijn minst niet geloofwaardig. De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St. 04 maart 1960. Brinkhuysen, nr. 7681: R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende. nr. 11.519). Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij terzake niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Dat het middel bijgevolg ernstig is. De minister van Binnenlandse taken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak (...). Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602,30 september 1980. R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Er dient geval per geval gekeken te worden naar de concrete omstandigheden van de zaak, hetgeen hier niet gebeurd is. Verzoeksters lijdt aan een ernstige aandoening. Dit staat verzoekster haar feitenrelaas zonder meer. Verzoekster nemen dagelijks allerlei medicaties ten einde behandeling van hun aandoeningen. Verzoekster kaartte haar wankelend medische toestand aan, doch werd zeer summier van de kaart geveegd. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. 'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82. 36, noot LAMBRECHTS, W.)'. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43). De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen

dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

2.3. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. De motivering is gesteund op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 september 2010. In dit advies wordt uitvoerig ingegaan op alle medische attesten getuigschriften die door verzoekster werden bijgevoegd. Een nauwkeurige analyse hiervan liet de ambtenaar-geneesheer toe om te concluderen dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Bovendien is er uit onderzoek gebleken, meer bepaald op basis van een schrijven van 25 mei 2009 van professor Ara Babloyan van het Arabkir Joint Medical Centre in Jerevan dat er in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen (inclusief verzoeksters aandoening). De bestreden beslissing concludeerde derhalve niet op kennelijk onredelijke wijze dat de toegang tot de zorgverlening op financieel gebied mogelijk is.

2.5. Verzoekster betoogt dat er geen familieleden voor haar kunnen zorgen in Armenië. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 29 januari 2010 zelf verklaarde dat haar ouders, broer en twee zussen in Armenië zouden verblijven.

2.6. De uiteindelijke appreciatie aangaande de medische toestand van verzoekster en aangaande de situatie in het land van herkomst komt aan de ambtenaar-geneesheer toe. Dit blijkt duidelijk uit artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(...)"

2.7. In de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 34-36) is aangaande artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het volgende te lezen is:

"In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. (...)"

2.8. Wat betreft de kritiek die de verzoekende partij uit op het feit dat de motivering van de bestreden beslissing zich beperkt tot het, minstens gedeeltelijk, tegenspreken van de inhoud van het neergelegde standaard medisch getuigschrift, verwijst de Raad naar het arrest van de Raad van State nr. 207.380 van 15 september 2010, waarin de Raad van State motiveert: "Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten".

2.9. Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

2.10. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

2.11. Zoals reeds uiteengezet, werd de bestreden beslissing genomen op basis van de correcte feitenbevinding. Verzoekster maakt niet aannemelijk als zouden er onjuiste feiten aan de basis liggen van de motivering van de bestreden beslissing. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

2.12. Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend. De verzoekende partij brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. aannemelijk maken.

2.13. Bovendien volstaat met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM de vaststelling dat de bestreden beslissing een beslissing is tot weigering van verblijf doch geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC